

Najlepši posao na svetu

Lara Đorđević, od
višeg sudijskog
pomoćnika
Privrednog suda u
Beogradu do pisca

Belgijanci su imali Herkula
Poaroa, Britanci Šerloka Holmsa,

Lara Đorđević je pisac, slikar, neko ko sebi šije garderobu, osmišljava i izrađuje unikatne, damske torbice, jednom rečju živi život kao u bajci – to je put njenih snova. Kao dete mogla je satima da sedi na kutiji od šivaće mašine svoje bake Angeline Đorđević, šije haljine svojim lutkama ili sluša do iznemoglosti priče koje su joj čitali. Poverenje, poštenje, pravednost, čast, moral... preplitali su se u nit bajki i priča, koju je razumela i upijala. „Nahranjena“ tim principima, stasavala je u čoveka.

- Svi se rodimo nekakvi u svojoj porodici. A onda u toj porodici dobijamo određeno vaspitanje. Ja sam bila prvo dete, u to vreme živeli smo kod bake. Bila sam prvo dete i u komšiluku. Svi pogledi bili su uprti u mene, i to je bilo lepo.

Lara pamti divne trenutke odrastanja u krugu roditelja i dveju mlađih sestara (jedna je tri i po, a druga 11 godina mlađa), ali i nesnalaženje i bolan susret sa decom svog uzrasta pri polasku u školu.

- Nisam išla u vrtić i moj prvi susret sa okruženjem koje nije poznato, bila je škola. Stanovali smo u Molerovoj ulici i išla sam u OŠ „Vladislav Ribnikar“. Sećam se prvog dana, bio je divan prijem sa čestitkom i karafilom na svakoj klupi, a ja sam plakala! Sakrila sam se da me niko ne vidi, stidela sam se suza u to vreme. Tako je sa ljudima koji su okrenuti sebi. Kasno sam sazrela, možda zato što sam bila tako čuvana. Nisam bila razmažena, ali sam bila vrlo zatvorena.

Želela je da upiše srednju dizajnersku školu pa Akademiju, ali je poslušala savet majke i izabrala profesiju koja donosi sigurnost. Upisala je Pravni fakultet.

- Moja mama je drugačija od mene. Oduvek je bila ambiciozna, odličan đak i super student, okružena ljudima, otvorena. Moj suprug Vlada je po karakteru baš kao moja majka. Sve što ja nemam i nisam, to su on i moja mama. Ona ni dan danas ne može da shvati da ja, kada ćutim, ne znači da sam neraspoložena. Često sam srećna, a ćutim zato što mi je lepo.

Sudbinski susret sa suprugom Vladom dogodio se na Pravnom fakultetu, na polaganju ispita iz Radnog prava. Po njegovim rečima, Lara je tada shvatila koliki je on genije. Posle dve godine prosidbe, ona je poklekla.

- To je zanimljiva priča o mojoj hrabrosti, odnosno, odsustvu hrabrosti. Uvek sam se nekako plašila promene. Bilo mi je teško u tim ključnim trenucima, ali ako im jednom pobegnemo, drugi put nas sudbi-

наставак романа
Има ствари које се никада не смеју учинити

Srpska detektivka Lenka

Има ствари које се
никада не смеју учинити

Ангелина Тимотијевић

ДРУГО
ИЗДАЊЕ

DOBRA KNJIGA

U buri istorijskih dešavanja sa početka 20. veka, kroz prve dve knjige buduće sage o Srbiji, pratimo život glavne junakinje, Lenke Nikolić, devojke iz ugledne porodice, od mladosti, njenog zrelog doba pa do poodmaklih godina. U prvoj knjizi, *Ima stvari koje se nikada ne smeju učiniti* (2009), ona pokušava, iako neuspešno, da spreči tragična zbivanja tokom Majskog prevrata 1903. godine, koja su uzdrmala i njen privatni život. U drugom delu, *Da čuvamo slavu i čast velikih predaka* (2010), koji se odigrava 1904. godine, svedočimo o njenoj veoma uspešnoj ulozi u sprečavanju jedne zavere. Treća knjiga iz ciklusa priča o detektivskoj karijeri Lenke Nikolić, *Čast pre svega*, uvodi nas u 1908. godinu...

Prve dve knjige izdala je *Dobra knjiga* iz Beograda i mogu se naći u bolje snabdevenim knjižarama u gradu, dok treća knjiga izlazi u sopstvenom izdanju pisca Lare Đorđević i biće potpisana njenim punim imenom i prezimenom, umesto dosadašnjeg pseudonima Angelina Timotijević.

Да чувамо славу
и част великих предака

Ангелина Тимотијевић

DOBRA KNJIGA

na pritisne da moramo da odlučimo. Kod mene se to, od kada sam svesna toga, promenilo. Kada čovek otkrije da promena nije loša, već da je potrebna i poželjna, onda bude lakše i novi događaji se sa radošću prihvataju.

Danas, posle trinaest godina zajedničkog života, Lara i Vlada uče i menjaju se kroz svoj partnerski odnos. Za Laru je to suština ljubavi i života.

- Ne mora ljubav sa jednim čovekom da bude za ceo život, ali ne ostajemo slučajno sa jednim čovekom ili se ne rastajemo slučajno od njega. Sa jednim čovekom smo dok ne naučimo sve što iz tog odnosa možemo da naučimo. Ljubav je osnova i moramo da je imamo. Mnogo su pojednostavljene te priče... prvo se volimo, posle smo prijatelji. Ma ne, nije tako. Volimo se od početka do kraja i prijatelji smo od početka do kraja, ako umemo da održimo odnos koji imamo. Nakon ovih 13 godina ni Vlada ni ja nismo iste osobe koje su se upoznale na Pravnom fakultetu. Ali i dalje možemo da budemo zajedno. Razvijamo se kroz nova iskustva, nerešene situacije, naše često iste svađe... ali to je u redu. Svađa nije loša, bolja je od ćutanja.

Odlazak iz suda posle 10 godina rada u njemu i posvećivanje pisanju bile su presudne odluke u Larinom životu. Uz punu podršku supruga Vlade, vratila se na put svojih snova.

- Jesam ja slikala i šila sve vreme, ali nisam se osmelila da to iznesem u javnost. Onda sam 2008. napisala prvu knjigu *Ima stvari koje se nikada ne smeju učiniti*, zatim sledeće godine drugu *Da čuvamo slavu i čast velikih predaka*. Pre njenog objavljivanja napustila sam sud. Naravno, nije to bilo bez potresa. Desio se veliki reizbor sudija, konkurisala sam i rekla sebi: *Ako ne budeš prošla, odlaziš iz suda*. Tako me je

sudbina pogurala. „Namestila“ mi se situacija, nisam izabrana na tom reizboru, i ispunila sam obećanje dato sebi.

Odluka *Od danas sam samo pisac* nosila je mnoge dileme.

- Prvih mesec dana sam razmišljala samo o tome da li sam pogrešila što sam dala otkaz. Mučilo me je to što Vlada rano ustaje, ide na posao, i svi nešto rade, svima je teško, žale se, nezadovoljni su. Osećala sam se krivom zbog toga što sam odbacila svoje nezadovoljstvo i usudila se da izaberem drukčiji, lepši život. Nakon tih mesec dana postala sam svesna šta sebi radim i rekla: *Učinila si ono što si želela i što ti je bilo neophodno. Jednom si u životu bila hrabra i sada imaš priliku da radiš najlepší posao na svetu! Uživaj u tome što imaš.*

- Ne bi pisanje imalo smisla kada se ne bih razvijala kroz njega. Ne verujem da pisci pišu radi čitalaca. Ja svoje čitaocce cenim, volim da razgovaram sa njima, divni su mi ti susreti na sajmovima i promocijama, ali ja, ipak, pišem jer pišući rasvetljavam senovite čoškove sopstvene duše.

Interesovanje za duhovnost potiče iz porodice, iz knjiga koje je majka donosila. Najmlađa sestra Zorana pošla je prva na reiki, a onda i Lara. Završila je osnovni kurs, a posle tri meseca i drugi kurs kod reiki master učitelja Margarite Milenković.

- Sa reikijem se sve lakše otvara, zahvaljujući njemu postala sam potpuno svesno - svoja. Reiki je dobar jer nas oslobađa od lošeg ega. Dok svesno pišem, znam da to nije moja zasluga nego je posledica „otvaranja kanala“. U stvari, meni je dato da mogu da napišem knjigu jer ispunjavam određene uslove: pored znanja i iskustva koje sam do sada stekla, mogu da sedim dugo i razmišljam. Kada si svestan da nešto dobijaš, onda moraš da budeš i zahvalan na tome. To je dar. Ja sada ne pišem lakše, samo do-

lazim do boljih rešenja, sazrevam i sagledavam koliko se menjam kroz taj rad.

Lari i slikanje veoma prija jer slikanju „ne smeta tišina“. Dok slika ili osmišljava unikatne damske torbice od najfinijih materijala, misli samo na lepo, tako nestaju sumorne, tužne misli i ljutnja. Ranije je živela u svetu balova, predivnih toaleta, salona starog Beograda s kraja 19. i početka 20. veka... danas je za nju najdragoceniji sadašnji trenutak.

- Sada sam uspela da sve ono što je lepo iz prošlosti, što mi se dopada, prenesem u sadašnjost.

Poslednji roman iz serijala „Priče o Lenki“ sa naslovom *Čast pre svega*, potpisaoću imenom i prezimenom - Lara Đorđević. Pseudonim Angelina Timotijević imao je svoj objektivni smisao dok je radila u sudu, a subjektivno, bilo je lakše i prijatnije malo se sakriti. Sada je sazrela i nema zadržku da koristi svoje ime, umesto imena svoje bake.

- Svaku knjigu vezujem za neki istorijski trenutak koji smatram važnim, prelomnim u istoriji srpskog naroda. Radnja treće knjige odvija se u trenutku omedanom važnim događajima - aneksijom Bosne i Hercegovine do koje je došlo u septembru 1908. godine, i abdikacijom prestolonaslednika Đorđa u martu 1909. *Čast pre svega* reči su koje je kraljević Đorđe napisao, odmah nakon abdikacije, svom prijatelju Miki Petroviću Alasu koji mu je ranije bio učitelj.

Vešto slikajući psihološki lik žene nekada, Lara Đorđević veruje da su ranije bili, kao i sada, ključni poštovanje i ljubav među ljudima.

- Naše žene su jake. Uvek su bile jake i ne može se reći da se nisu bavile sopstvenim životima i životima svojih muževa. One su ćutale u društvu, ali kada su bile nasamo sa njima, njihova reč se i te kako uvažavala.